

Τὴ μεγάλου τρόμου χρόνι!....
ἔστακαν οἱ Λαζαρόνι
μὲς ἄτων ὀρέμων τὰγκωνάριμ,
φτου! κί' ἔσθοναν τὰ φανάρια.

Μίσσ κί' ἔξω μαῦρα στήν
πλημμυροῦν συνωμοτῶν,
κί' ἔλαμπον ἄτο σκότος ξίφρ
ἀοράτων κί' ὄρατῶν.

Κυρίε μοι, μὴ γελᾷς...
πάρε τὰς ἱπιστολάς,
κί' εἰς αὐτὴν τὴν τρικυμίαν
διὰ βασιί της μίαν μίαν,
κί' εἰλα πῆς ἂν εἰμποροῦσα νὰ μὴ βγάλω τὸ σπαθί
καὶ τὸν Τοῦρκο νὰ τὸν φέρω ἴσθην Ταράτσα νὰ στρωθῆ.

Φάκελλος ἱπιστολῶν μ' ἓνα πλῆθος ἀπειλῶν.

Γράμμα πρῶτον. — Τὸν Σκουλοῦδη νὰ τὸν τρέμης, φουκαρᾶ...
ξίρις ὅτι ἴσθην Μαδρίτην ἤτο Πρίσθις μὴ φορᾶ,
κί' εἶχε σχίσεις ἀπὸ τότε μὲ πολλοὺς Τορεαντόρους
κί' ἴσπανοὺς μαχαιροφόρους,
κί' ἔχ' ἴσπανικὰ στίλετα,
καὶ γιὰ τίποτα ἔμπορει
νὰ σὲ κἀνὴν κοτολιέτα,
πολιμαρχε Θεοωρῆ.

Ἐξέπιτῆδες ἴσθην Κάββα συνωμοτὰς καταδίει
γιὰ ν' ἀκούς συνωμοσίας κί' ὄλο νάχρη ριπιτιδί.
Πρόσχεί τον, κί' εἶναι φίνος καὶ μαχαιροβγάλτης πρώτης...
ταῦτα γράφει Δὸν Κισσῶτος, ὁ Μαγακήσιος ἱπότης.

Γράμμα δεῦτερον. — Ἀμίσως κήρυξί τον, μὴν ἀργῆς,
ἄλλως τῶρα θὰ σφρηῆς,
καὶ τὸ κρία σου θὰ γίνη νίον εἶδος σαλτσιωτώτου...
ταῦτα γράφει Σάντσο-Πάργας, ὀπαδὸς τοῦ Δὸν-Κισσώτου.

Γράμμα τρίτον. — Ἡ τὸν κἀνίς ἢ σὰν πρᾶσσο θὰ κοπῆς...
ταῦτα γράφει λυστακμίνη μια Μαύρη Προσωπίς.

Γράμμα τέταρτον. — Ἀμίσως τοῦ πολέμου βάλε κἀσσα
μὴ σὲ κἀνὴν τρία κί' ἓνα μὴ μυστηριώδης Μάσκα.

Γράμμα πέμπτον. — Κήρυξί τον, εἰδημὴ θὰ γίνη θρῆνος,
τῶπα καὶ τὸ ξαναλίω... κἀποιος νίος Ταρταρίνος.

Ἐκτον γράμμα. — Κήρυξί τον, Θεοωρῆ τῆς φουσανάλας,
πρὶν ἰγῶ σοῦ τὸν κηρύξω... κἀποιος φίνος Πουλιτσάνας.

Ἐβδομον. — Νὰ τὸν κηρύξῃ
καὶ τὰ δόντιμα σου νὰ τρέιξῃ,
ἢ θὰ κρύψω μια μπόμπη
μὲς ἴσθην νυκτικῆς σου ρόμπη
ὄλο νιτρογλυκερίνη...
μια Προσωπίς Κιτριήνη.

Ὀγδοον. — Τὰ τρίτσα κἀτσα
νὰ τάφρης, Θεοωρῆ...
ὄσως ἴσθην Σουλτάνο μάτσα
μὲ τὸ χέρι τὸ βαρύ.
Τράβα ἔμπρος καὶ μὴ σὲ μέλη...
πρὶν σὲ κόψω ξίφρ βάλει...
τὴν γραφὴν αὐτὴν σοῦ στίλλει
ὁ Μπερτόδουλος ὁ πάλαι.

Ἐννατον. — Ἀμίσως τῶρα
κῆρυξί τον, Θεοωρῆ,
πρὶν νὰ πάθῃς ἱπωδῶνος
καὶ σοῦ ποῦν πὰ βοῦ γὰ δι...
ταῦτα γράφει Μπερτολδίνος,
τοῦ Μπερτόλδου τὸ παιδί.

Δέκατον. — Μὰ τίλος πάντων,
πρῶτε γίγα τῶν γιγάντων,
μὴν ἀπλώνης τραχανᾶ,
κἀνε τον ἴσθ' ἀληθινᾶ,
πρὶν πολλοὺς μελαδέες νᾶθρη,
πρὶν ἀλλοιώτικος γενῆς
κί' ὄπως φαίνεται κἀνείς
κί' γραλλί μπουκᾶλας μαῦρης.
Ταῦτα γράφει σὺν τρῆλλος
Ἀρλεκίνος παρδαλός.

Ἐνδεκα. — Προτοῦ τροχίσω
τὸ μαχαιρὶ ἔμπρος καὶ πίσω,
κἀνε τον ἀνυπερβίτως...
ἓνας κἀποιος Ριγκολέτος.

Δώδεκα, τὸ τελευταῖον,
κορωνίς τῶν ἀπεικταίων.
Κἀνε τον, ἢ μὲ στίλιτο
δίξου καὶ τὸν Περικλίτο.

Θ. — Εἶδες λοιπόν; τὰ διάβασας;... τὴν θέσι μου φαντάσου...
Φ. — Ἀθῶος βγαίνεις καμψήρει... κασσίλα τὰ χαρτίε σου

Γιὰ τὸν Γουδέλν τὸν Κωστή, τὸν ἄφοβο πολεμιστᾶ.

Κί' ἀπ' τὴν ἀρροστεια τὴν βαρελᾶ ὀσθῆκανε τὰ νεγάτα,
καὶ μὴ πατρίδα δούτυχη τὰ κρυφοκαμρόνι,
ποῦ μὴν ἡμέρα τᾶβλεμα καλληκαρῆ γεμάτα
νὰ στέκουν μέσα ἴσθ' φωτιά καὶ δίπλα ἴσθ' κανόνι.

Κί' αὐτὸ παιδί καμαρωτὸ μὲς ἴσθ' παιδιὰ τὰ λίγα
τὸν Χάρο δὲν τὸν τρέμαξῃ ἴσθ' μαῦρη γῆ τοῦ Ρῆγα,
μὰ τῶρα σιλόγηκε κί' αὐτὸς τέτοιο παιδί νὰ κἀρη,
ποῦ τὸ κρυσοτεφάνωσε τῆς δάφνης τὸ κλωνάρι.

Ὁ λαμπρὸς μας καλλιτέχνης, ὁ γλυκῆτατος ὁ Σῶχες,
ὅπου μένει ἴσθ' Παρίσι, κατεσκεπῆσε δ' ἔξωξ
τὸν γυναικῶν τὸν ἀνδρῶνα τοῦ κλεινοῦ Κολοκοτρώνη,
κί' ὅταν ἄκουσ' ἔκει πέρα τοῦ πολέμου τὸ κανόνι
πρῶτος ἔτρεξε μὲ πόδους καὶ παλμούς νὰ πολεμήσῃ,
δι' εὐχῶν ἡμῶν τε κί' ἄλλων ξαναεῖρηε ἴσθ' Παρίσι.

Τιποθεῖο Σα-δοπουλοῦ, περιφῶμο μουσικῶ,
ἴσθ'ν κερὸν τοῦ Βαρατσίση εἰμᾶς φωνίμαρ ἀπὸ τὰ πρῶτα,
κεῦ νομίζει πῶς ἄκουσι τὴν βροντὴν τοῦ Δομοκοῦ
καὶ τὸ στήθος σου ἐπαράζει καθεμᾶ γλυκιά του νετά.